

had zij met „Amintas” in Gelderland gewoond in een „landelijk hutje met bruingeplekt rieten dak.”

Nu behoeft men die zucht voor „aartsvaderlijke zeden” van juffrouw Post niet ernstiger op te vatten dan men wil. De zin voor het eenvoudige, het patriarchale, zat in de lucht. Feith bezong de „hut van leem aan 't eind der aarde,” terwijl hij den zomertijd genoeglijk op zijn buitengoed Boschwijk doorbracht; en Staring, die toch werkelijk niet sentimenteel was, verzocht de Nymph der Eenvoudigheid hem bij zich in haar landelijke stulp te inviteeren :

„Leid mij tot Uw klein gezin,
„Als een trouwen jonger in.”

en hij eindigt zijn gedichtje :

„Schoone nimf, ontsta mij niet,
„Tooi mijn leven en mijn lied.”

Toch heeft hij lange jaren met veel plezier op zijn landgoed Wildenborch gewoond.

Eindelijk, in den zomer van 1794, trouwde Elizabeth en nu liet ze al de sentimenteele rijmelarij uit hare verliefde dagen drukken en gezamenlijk met eenige albumversjes, de wijde wereld ingaan onder den naam „Gezangen der Liefde.”

't Gevolg was, dat de lezers lachten, de lezeressen afkeurend het hoofd schudden en de critici van „Bibliotheek” en „Vad. Letteroefeningen” onbarmhartig spotten over haar tortelachtig gekweel. Dit deed haar pijn, maar ze begreep er de ware oorzaak niet van. Ze meende, dat men haar kwalijk nam, dat ze uiting gegeven had aan hare innigste gevoelens, aan hare onschuldige liefde, daar de etiquette destijds meebracht, dat de jonge dames hare „preferenties” in 't openbaar ontveinsden; iets wat Elizabeth als onwaar en onwaardig afkeurde. Ze begreep niet, dat ook de gemoedelijkste naïveteit hare grenzen heeft, die men niet overschrijden kan zonder belachelijk te worden, en dat velen het banaal-sentimenteel gebeuzel ongaarne uit de wereld der verdichting in die der werkelijkheid zagen overgebracht. Om dit met goed gevolg te doen, wordt meer talent vereischt, dan er in de slappe geur- en kleurlooze versjes van Elizabeth Post te vinden is.

Na haar huwelijk heeft ze niet veel en niets merkwaardigs meer voortgebracht. 't Voornaamste is een bundel brieven tusschen verdichte personen over zedekundige onderwerpen van velerlei aard, die den weidschen naam: „Het waar Genot des Levens” draagt en waarin op dezelfde lang bekende aambeelden: natuur, godsdienst, deugd en eeuwigheid geslagen wordt. Opmerkelijk is het, hoe weinig indruk de groote gebeurtenissen, die in Europa en in haar eigen land voorvielen, op Elizabeth schijnen gemaakt te hebben. Wel spreekt ze een enkele maal over de rampen van den oorlog, maar 't blijven algemeene en vage uitdrukkingen. Te Noordwijk hoorde men wel het bulderen